

które uczestniczyły w opracowaniu niniejszej konwencji, oraz państwa, które przystąpiły do konwencji, o:

- a) podpisaniu konwencji,
- b) złożeniu dokumentów ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia,
- c) dacie wejścia niniejszej konwencji w życie, zgodnie z art. 18 ust. 2 i 3, art. 19 ust. 2 oraz art. 20 ust. 2 i 3,
- d) wszelkich innych czynnościach, oświadczeniach, zawiadomieniach lub informacjach dotyczących niniejszej konwencji.

Na dowód czego niżej podpisani, właściwie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 marca 1983 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rady Europy.

Sekretarz Generalny Rady Europy prześle jego uwierzytelniony odpis wszystkim państwom członkowskim Rady Europy, państwom nieczłonkowskim, które uczestniczyły w opracowaniu niniejszej konwencji, oraz państwom zaproszonym do przystąpienia.

-member States which have participated in the elaboration of this Convention and any State which has acceded to this Convention of:

- a. any signature;
- b. the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c. any date of entry into force of this Convention in accordance with Articles 18.2 and 3, 19.2 and 20.2 and 3;
- d. any other act, declaration, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Strasbourg, this 21st day of March 1983, in English and French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe.

The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, and to any State invited to accede to it.

Po zapoznaniu się z powyższą konwencją w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 27 września 1994 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Olechowski*

280

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 8 marca 1995 r.

w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzonej w Strasburgu dnia 21 marca 1983 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 18 ustęp 1 Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzonej w Strasburgu dnia 21 marca 1983 r., został złożony dnia 8 listopada 1994 r. Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, jako depozytariuszowi powyższej konwencji, dokument ratyfikacji wymienionej konwencji przez Rzeczpospolitą Polską.

Zgodnie z artykułem 18 ustęp 3 weszła ona w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 1 marca 1995 r.

Równocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Zgodnie z artykułem 18 ustęp 2 weszła ona w życie dnia 1 lipca 1985 r.

Do dnia 10 listopada 1994 r. następujące państwa stały się jej stronami, składając dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia w niżej podanych datach.

Austria	9 września 1986 r.
Belgia	6 sierpnia 1990 r.
Bułgaria	17 czerwca 1994 r.

Cypr	18 kwietnia 1986 r.
Republika Czeska	15 kwietnia 1992 r. ^{*)}
Dania	16 stycznia 1987 r.
Finlandia	29 stycznia 1987 r.
Francja	11 lutego 1985 r.
Republika Federalna Niemiec	31 października 1991 r.
Grecja	17 grudnia 1987 r.
Węgry	13 lipca 1993 r.
Islandia	6 sierpnia 1993 r.
Włochy	30 czerwca 1989 r.
Luksemburg	9 października 1987 r.
Malta	26 marca 1991 r.
Holandia	30 września 1987 r.
Norwegia	9 grudnia 1992 r.
Polska	8 listopada 1994 r.
Portugalia	28 czerwca 1993 r.
Słowacja	15 kwietnia 1992 r. ^{*)}
Słowenia	16 września 1993 r.
Hiszpania	11 marca 1985 r.
Szwecja	9 stycznia 1985 r.
Szwajcaria	15 stycznia 1988 r.
Turcja	3 września 1987 r.
Wielka Brytania	30 kwietnia 1985 r.

państwa nieczłonkowskie:

Wyspy Bahama	12 listopada 1991 r.
Kanada	13 maja 1985 r.
Trynidad-Tobago	22 marca 1994 r.
Stany Zjednoczone	11 marca 1985 r.

^{*)} Data złożenia dokumentów ratyfikacyjnych przez Czeską i Słowacką Republikę Federacyjną.

2. Oświadczenia i zastrzeżenia złożone podczas składania dokumentów ratyfikacyjnych lub przystąpienia oraz w terminach późniejszych

AUSTRIA

Oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 9 września 1986 r.

Artykuł 9

Austria w zasadzie będzie stosować tryb postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i w art. 11. Jednakże nie wyklucza się stosowania trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. a) i w art. 10, w przypadku gdy inna Umawiająca się Strona nie zamierza stosować trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i w art. 11, i gdy wymaga tego interes przekazania.

Artykuł 16

Austria wymaga notyfikowania tranzytu drogą lotniczą osób skazanych. Zgody na tranzyt drogą powietrzną nie wydaje się, jeżeli osoba przekazywana jest obywatelem Austrii.

Artykuł 17

Jeżeli wniosek i załączone dokumenty nie zostały sporządzone w języku niemieckim, francuskim lub angielskim, należy dołączyć do nich tłumaczenie na jeden z tych języków.

BELGIA

Oświadczenia złożone w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 6 sierpnia 1990 r.
Artykuł 3 ust. 3

Belgia zamierza wyłączyć stosowanie trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1, w przypadku gdy Belgia jest państwem wykonania.

Artykuł 17 ust. 3

Belgia wymaga, aby do wniosków o przekazanie i załączonych dokumentów dołączać tłumaczenie na jeden z oficjalnych języków Rady Europy albo na język niderlandzki.

BUŁGARIA

Oświadczenia złożone w czasie podpisywania w dniu 30 września 1993 r. i potwierdzone w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 17 czerwca 1994 r.

Do artykułu 3 ust. 3

Republika Bułgarii oświadcza, że zgodnie z obowiązującym prawem będzie stosować tryb postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. a) i w art. 10 konwencji.

Do artykułu 7 ust. 1

Republika Bułgarii oświadcza, że zgoda zainteresowanej osoby nie może zostać cofnięta po wydaniu decyzji przez organ właściwy do przekazania.

Do artykułu 17 ust. 3

Republika Bułgarii oświadcza, że będzie wymagać, aby do wniosku o przekazanie i załączonych dokumentów dołączać tłumaczenie na jeden z języków urzędowych Rady Europy.

CYPR

Oświadczenie zawarte w liście Stałego Przedstawiciela z dnia 8 października 1990 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym w tym samym dniu.

Zgodnie z art. 5 ust. 3 Rząd Cypru oświadcza, że porozumienie następuje w drodze dyplomatycznej.

DANIA

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Danii z dnia 6 stycznia 1987 r., wręczonym Sekretarzowi Generalnemu w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 16 stycznia 1987 r.

Zgodnie z art. 3 ust. 3 konwencji, Dania oświadcza, że wykonanie na jej terytorium orzeczeń wydanych za granicą będzie się odbywać zgodnie z postanowieniami art. 9 ust. 1 lit. b) i art. 11 niniejszej konwencji, dotyczącymi przekształcenia orzeczenia, a także, że decyzja o przekształceniu będzie wydana w formie wyroku. Jeżeli jednak w innym przypadku przekazanie do Danii osoby skazanej byłoby niemożliwe, duńskie Ministerstwo Sprawiedliwości zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy nr 323 z 4 czerwca 1986 r. o międzynarodowym wykonaniu orzeczeń skazujących może wydać decyzję, że wykonanie wyroku wydanego za granicą będzie się odbywać zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) i art. 10 konwencji, dotyczącymi wykonywania kary w dalszym ciągu. W takim przypadku zajdzie konieczność dostosowania kary zgodnie z art. 10 ust. 2 konwencji, a orzeczenie o dostosowaniu przybierze formę wyroku.

Dania ponadto składa oświadczenie, zgodnie z art. 3 ust. 3 konwencji, że wyrażenie „obywatel” (użyte w art. 3 ust. 1 lit. a) oznacza osobę posiadającą duńskie obywatelstwo lub stałe miejsce zamieszkania na terytorium Królestwa Danii (w tym Wyspach Owczych i Grenlandii).

Dania ponadto, zgodnie z art. 17 ust. 3 konwencji, składa oświadczenie o wymaganiu, aby do wniosku o przekazanie i załączonych dokumentów dołączać tłumaczenie na język duński, jeśen z języków urzędowych Rady Europy, albo na norweski, szwedzki lub niemiecki.

Ponadto, zgodnie z art. 20 konwencji, Dania składa oświadczenie o tym, że tekstu konwencji nie stosuje się do Wysp Owczych ani do Grenlandii.

Oświadczenie zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Danii z dnia 18 stycznia 1988 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generałnym dnia 19 stycznia 1988 r.

Zgodnie z art. 20 ust. 2, stosowanie niniejszej konwencji rozciąga się, począwszy od dnia 1 maja 1988 r. na Wyspy Owcze. Począwszy od tego dnia konwencję stosuje się do całego Królestwa Danii, z wyłączeniem Grenlandii.

FINLANDIA

Oświadczenie zawarte w dokumencie przystąpienia, złożonym dnia 29 stycznia 1987 r.

- a) Zgodnie z art. 3 ust. 4 Finlandia rozumie przez „obywatela obywatela państwa wykonania i cudzoziemców, którzy mają stałe miejsce zamieszkania w państwie wykonania.
- b) Zgodnie z art. 17 ust. 3 wnioski o przekazanie i załączone dokumenty muszą być sporządzone w języku fińskim, szwedzkim, angielskim lub francuskim albo należy do nich dołączyć tłumaczenie na jeden z tych języków.

FRANCJA

Oświadczenie złożone podczas podpisywania dnia 27 kwietnia 1983 r.

Francja rozważy możliwość ratyfikowania konwencji w świetle oświadczeń złożonych zgodnie z art. 3 ust. 3 przez wszystkie państwa-strony konwencji.

Oświadczenie złożone podczas podpisywania dnia 27 kwietnia 1983 r. i ponowione przy składaniu dokumentu zatwierdzenia dnia 11 lutego 1985 r.

Francja interpretuje art. 9 ust. 3 i art. 10 ust. 1 jako oznaczające, że państwo wykonania jest wyłącznie właściwe do zastosowania wobec pozbawionego wolności skazanego wszelkich decyzji dotyczących zawieszenia i złagodzenia kary oraz do określenia wszelkich innych środków wykonania kary bez naruszania co do zasady prawnego charakteru i wymiaru kary orzeczonej przez sąd państwa skazania.

Oświadczenie złożone przy składaniu dokumentu zatwierdzenia dnia 11 lutego 1985 r.

Zgodnie z art. 3 ust. 3 konwencji Francja zamierza wyłączyć stosowanie trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), w jej stosunkach z innymi stronami.

Zastrzeżenie złożone podczas podpisywania dnia 27 kwietnia 1983 r. i ponowione przy składaniu dokumentu zatwierdzenia dnia 11 lutego 1985 r.

Francja zgłasza zastrzeżenie do przewidzianej w art. 23 kompetencji komitetu ekspertów (Komitetu Zarządzającego do Spraw Problematyki Przemysłowej — CDPC) w zakresie polubownego rozwiązywania wszelkich trudności, jakie mogą powstać przy stosowaniu konwencji.

GRECJA

Oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym dnia 17 grudnia 1987 r.

Artykuł 3 ust. 3

Grecja oświadcza, że wyłącza stosowanie trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b). W wyjątkowych wypadkach, jeżeli przekazanie skazanego do Grecji nie mogłoby być dokonane w trybie art. 9 ust. 1 lit. a), Minister Sprawiedliwości Grecji jest właściwy do wydania decyzji o zastosowaniu trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b).

Artykuł 3 ust. 4

Grecja oświadcza, że obywatelstwo określa się zgodnie z przepisami greckiego kodeksu o obywatelstwie.

Artykuł 5 ust. 3

Grecja oświadcza, że może także korzystać z drogi dyplomatycznej.

Artykuł 9 ust. 4

Grecja oświadcza, że będzie stosować tryb postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b).

Artykuł 16 ust. 7

Grecja oświadcza, że jakkolwiek tranzyt ponad jej terytorium należy notyfikować.

Artykuł 17 ust. 3

Grecja oświadcza, że do wniosku o przekazanie skazanego, a także do załączonych dokumentów należy dołączyć tłumaczenie na język grecki.

HISZPANIA

Oświadczenia złożone w czasie podpisywania konwencji w dniu 10 czerwca 1983 r. i ponowione w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 11 marca 1985 r.

Artykuł 3 ust. 3

Hiszpania wyłącza stosowanie trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), w jej stosunkach z innymi stronami.

Artykuł 3 ust. 4

W rozumieniu niniejszej konwencji Hiszpania będzie uważała za swojego obywatela każdą osobę, której taki status nadaje hiszpański kodeks cywilny (księga I tytuł I).

Artykuł 16 ust. 7

Hiszpania wymaga notyfikowania każdego tranzytu osób skazanych drogą lotniczą ponad jej terytorium.

Artykuł 17 ust. 3

Hiszpania wymaga, aby do wniosków o przekazanie i załączanych dokumentów dołączano tłumaczenie na język hiszpański.

Oświadczenie zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Hiszpanii z dnia 5 czerwca 1987 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym dnia 9 czerwca 1987 r.

Nawiązując do postanowień art. 5 Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, mam zaszczyt powiadomić, że hiszpańskim organem centralnym będzie od tej pory:

Secretario General Tecnico
Ministerio de Justicia
San Bernardo, 47
28015 Madrid

HOLANDIA

Oświadczenie zawarte w dokumencie przyjęcia złożonym dnia 30 września 1987 r.

Królestwo Holandii przyjmuje niniejszą konwencję dla Królestwa w Europie.

Oświadczenia dołączone do dokumentu przyjęcia złożonego dnia 30 września 1987 r.

1. W odniesieniu do art. 3 ust. 3 konwencji: W zakresie, w jakim dotyczy to Królestwa Holandii, wyrażenie „obywatel” obejmuje wszystkie osoby, które podlegają przepisom ustawy określającej status Molukańczyków z dnia 9 września 1976 r. (Dziennik Ustaw, Rozporządzeń i Dekretów nr 468), a także cudzoziemców i bezpaństwowców, którzy mają jedyne miejsce stałego zamieszkania na terenie Królestwa i którzy, zgodnie z oświadczeniem składanym w tym celu rządowi państwa skazania przez rząd holenderski, nie tracą, zgodnie z warunkami niniejszej konwencji, prawa zamieszkiwania w Królestwie na skutek wykonania kary lub środka.

2. W odniesieniu do art. 17 ust. 3 konwencji: Dokumenty kierowane do Królestwa należy sporządzić w języku niderlandzkim, francuskim, angielskim lub niemieckim albo należy do nich dołączyć tłumaczenie na jeden z tych czterech języków.

ISLANDIA

Oświadczenia zawarte w nocie werbalnej Stałego Przedstawiciela Islandii, wręczonej Sekretarzowi Generalnemu w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 6 sierpnia 1993 r.

Zgodnie z postanowieniami art. 3 ust. 4 Islandia oświadcza, że wyrażenie „obywatel” (użyte w art. 3 ust. 1 lit. a) oznacza w rozumieniu niniejszej konwencji osobę mającą obywatelstwo islandzkie albo posiadającą stałe miejsce zamieszkania na terytorium Republiki Islandii. Zgodnie z postanowieniami art. 9 ust. 4 Islandia zastrzega sobie prawo stosowania zatrzymania prewencyjnego lub hospitalizacji osób z zaburzeniami psychicznymi.

Zgodnie z postanowieniami art. 17 ust. 3 Islandia wymaga, aby do wniosków o przekazanie i załączanych dokumentów dołączano tłumaczenie na język islandzki, angielski, duński, norweski lub szwedzki.

LUKSEMBURG

Oświadczenia dołączone do dokumentu ratyfikacyjnego złożonego dnia 9 października 1987 r.

Artykuł 3 ust. 3

Wielkie Księstwo Luksemburga oświadcza, że zamierza wyłączyć, jako państwo wykonania, stosowane trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), w swoich stosunkach z innymi stronami.

Artykuł 17 ust. 3

Wielkie Księstwo Luksemburga oświadcza, że zgodnie z art. 17 ust. 3 konwencji do wniosków o przekazanie i załączanych dokumentów należy dołączyć tłumaczenie na język francuski lub niemiecki.

MALTA

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela z dnia 13 maja 1991 r., zarejestrowanym w Sekretariacie Generalnym tego samego dnia.

W odniesieniu do art. 3 ust. 3

Malta całkowicie wyklucza stosowanie trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b).

W odniesieniu do art. 9 ust. 4

W przypadku osoby zatrzymanej w szpitalu na podstawie orzeczenia sądu ze względu na zaburzenia psychiczne, zastosowany tryb postępowania musi być zgodny z przepisami art. 49 ust. 4 i 5 ustawy o zdrowiu psychicznym 1976 r.

W odniesieniu do art. 17 ust. 2 i 3

Do wniosków o przekazanie i załączanych dokumentów, jeśli nie sporządzono ich w języku angielskim, należy dołączyć ich tłumaczenie na język angielski.

NIEMCY

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela, złożonym w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 31 października 1991 r., dotyczące konwencji jako całości

Zgodnie z preambułą konwencji, Republika Federalna Niemiec rozumie, że stosowanie konwencji powinno służyć nie tylko resocjalizacji skazanych, ale także celom wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie z tym Niemcy będą podejmować decyzje o przekazywaniu skazanych w każdej konkretnej sprawie na podstawie wszystkich celów kary stanowiących podstawę ich prawa karnego.

Do artykułu 2 ust. 2 zdanie drugie

Republika Federalna Niemiec interpretuje konwencję jako akt tworzący prawa i obowiązki wyłącznie pomiędzy jej stronami, a zatem konwencja nie stworzyła ani nie tworzy dla osób skazanych podstawy do roszczeń ani praw podmiotowych.

Do artykułu 3 ust. 1

Republika Federalna Niemiec przejmie wykonanie skazania zgodnie z niniejszą konwencją wyłącznie pod warunkiem, że:

- a) wyrok wydano w postępowaniu zgodnym z Europejską konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. oraz Protokołami dodatkowymi do tej konwencji, jeśli weszły w życie w stosunku do Republiki Federalnej Niemiec,
- b) w Republice Federalnej Niemiec, w stosunku do oskarżonego w sprawie o to samo przestępstwo, nie wydano wyroku lub orzeczenia wywołującego podobne skutki prawne,
- c) wykonaniu kary, zgodnie z prawem obowiązującym w Republice Federalnej Niemiec, nie stoi na przeszkodzie upływ przedawnienia ani nie stałyby po analogicznym przekształceniu faktów.

Republika Federalna Niemiec przekaże wykonanie orzeczenia, zgodnie z niniejszą konwencją, innemu państwu wyłącznie wówczas, gdy otrzyma gwarancję, że:

- a) skazany będzie ścigany, skazany, zatrzymany w celu odbycia kary lub środka zabezpieczającego albo w jakikolwiek inny sposób ograniczy się jego wolność osobistą w związku z popełnieniem przestępstwa innego niż to, w związku z którym nastąpiło przekazanie, popełnione przed przekazaniem, wyłącznie gdy:

aa) Republika Federalna Niemiec wyrazi na to zgodę,

albo

- bb) przekazany nie opuścił terytorium państwa wykonania w ciągu 45 dni od ostatecznego zwolnienia, pomimo że miał ku temu sposobność, albo gdy opuścił jego terytorium, następnie na nie powrócił, oraz
- b) państwo wykonania nie będzie ścigać za przestępstwo, którego dotyczy orzeczenie, ani nie wyda w tej sprawie nowego wyroku.

Do artykułu 3 ust. 3

Republika Federalna Niemiec przejmie wykonywanie orzeczeń wyłącznie pod warunkiem, że niemiecki sąd uzna orzeczenie wydane w państwie skazania za wykonalne. Przy orzekaniu, czy zostały spełnione warunki do przyjęcia wykonania, sąd będzie opierał się na faktach i wnioskach opartych w wyroku.

Do artykułu 3 ust. 4

Wyrażenie „obywatel” obejmuje wszystkich Niemców w rozumieniu art. 116 ust. 1 Ustawy zasadniczej Republiki Federalnej Niemiec.

Do artykułu 4

Republika Federalna Niemiec odmawia udzielania informacji, o których mowa w art. 4 ust. 2 — 5, jeżeli, zdaniem właściwych organów niemieckich, wniosek o przekazanie wykonania jest niedopuszczalny *a priori*. Uważa, że obowiązek informowania skazanych istnieje wyłącznie wówczas, gdy jest to zgodne z właściwymi przepisami prawa wewnętrznego, zwłaszcza że skazany nie ma prawa być informowany o przebiegu wewnętrznego postępowania urzędowego.

Do artykułu 5 ust. 3

Wnioski mogą także sporządzać ministerstwa sprawiedliwości krajów związkowych Republiki Federalnej Niemiec, jak również można je do nich kierować.

Do artykułu 7 ust. 1

Zgodnie z prawem obowiązującym w Republice Federalnej Niemiec, zgody nie można cofnąć.

Do artykułu 8 ust. 1

Organy Republiki Federalnej Niemiec niezwłocznie podejmą środki zmierzające do kontynuowania wykonania kary, jeżeli skazany ucieknie z zakładu lub w inny sposób będzie uniknął odbycia kary po tym, jak organy państwa wykonania przejmą go, a przed zakończeniem wykonywania kary. Dlatego też, jeżeli skazany zostanie ujęty na terytorium Republiki Federalnej Niemiec przed upływem połowy okresu pozostałego do odbycia kary, zgodnie z orzeczeniem wydanym lub przekształconym w państwie wykonania, będą się domniemywać, że zbiegł, i zatrzymają go do dalszych wyjaśnień, chyba że państwo wykonania, oprócz obowiązków przewidzianych w art. 15, powiadomi, że skazanego warunkowo zwolniono albo że wykonanie kary zostało z innych powodów przerwane.

Do artykułu 12

Ze względu na strukturę federalną Republiki Federalnej Niemiec oraz na fakt, że kraje związkowe są właściwe do wydawania decyzji w sprawie ułaskawienia, Republika Federalna Niemiec zastrzega sobie prawo przekazania wykonania orzeczenia do innego państwa członkowskiego, na podstawie niniejszej konwencji, wyłącznie pod warunkiem, że państwo wykonania, na podstawie deklaracji ogólnej albo oświadczeń składanych w każdej sprawie, zastosuje prawo łaski wyłącznie za zgodą właściwych do tego organów niemieckich.

Do artykułu 16 ust. 2

Republika Federalna Niemiec oświadcza, że zastrzega sobie możliwość odmowy udzielenia zgody na tranzyt, zgodnie z postanowieniami art. 16 ust. 2 lit. a) i b).

Do artykułu 17 ust. 2 i 3

Jeżeli wniosek o przekazanie i załączone dokumenty nie zostały sporządzone w języku niemieckim, należy do nich dołączyć tłumaczenia wniosku i tych dokumentów na język niemiecki lub jeden z języków urzędowych Rady Europy.

NORWEGIA

Oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 9 grudnia 1992 r.

Zgodnie z art. 3 ust. 4 konwencji Królestwo Norwegii rozumie, że dla celów niniejszej konwencji wyrażenie „obywatel” oznacza osobę, która jest obywatelem państwa wykonania albo która ma miejsce stałego zamieszkania w tym państwie albo w przypadku, gdy przekazanie uzna się za właściwe ze względu na jakiegokolwiek ściśle związki tej osoby z jego terytorium.

Zgodnie z art. 9 ust. 4 Królestwo Norwegii zastrzega sobie prawo zastosowania zatrzymania prewencyjnego lub hospitalizacji osób z zaburzeniami psychicznymi.

Ponadto zgodnie z postanowieniem art. 17 ust. 3 Norwegia oświadcza, że do wniosku o przekazanie i załączonych dokumentów należy dołączyć tłumaczenie na język norweski, angielski albo na duński lub szwedzki.

Ponadto zgodnie z art. 20 konwencji Norwegia oświadcza, że konwencję stosuje się także do Wyspy Bouvet, Wyspy Piotra I i Ziemi Królowej Maud.

PORTUGALIA

Oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 28 czerwca 1993 r.

A. Portugalia będzie stosować tryb postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w przypadku gdy będzie ona państwem wykonania.

B. Wykonanie orzeczenia zagranicznego będzie dokonane na podstawie orzeczenia sądu portugalskiego stwierdzającego jego wykonalność, wydanego po wcześniejszej kontroli i zatwierdzeniu.

C. Jeżeli zachodzi konieczność dostosowania orzeczonej za granicą kary, w zależności od przypadku, Portugalia przekształci, zgodnie z prawem portugalskim, karę orzeczoną za granicą albo skróci jej wymiar, jeżeli przekracza ona maksymalny wymiar kary przewidziany przez prawo portugalskie.

D. Dla celu art. 3 ust. 4 Portugalia oświadcza, że wyrażenie „obywatel” obejmuje wszystkich obywateli portugalskich, niezależnie od sposobu nabycia obywatelstwa.

E. Portugalia może wyrazić zgodę na przekazanie cudzoziemców i bezpaństwowców, którzy mają stałe miejsce zamieszkania w państwie wykonania.

F. Zgodnie z art. 16 ust. 7 Portugalia domaga się notyfikacji o transzycie drogą lotniczą ponad jej terytorium.

G. Portugalia domaga się, aby do dokumentów, o których mowa w art. 17 ust. 3, dołączano tłumaczenie na język portugalski lub francuski.

SZWAJCARIA

Oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 15 stycznia 1988 r.

a. Artykuł 3 ust. 3

Szwajcaria wyłącza stosowanie trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), w przypadku, gdy jest państwem wykonania.

b. Artykuł 5 ust. 3

Szwajcaria oświadcza, że Federalne Biuro Policji w ramach Federalnego Departamentu Sprawiedliwości i Policji jest organem właściwym, w rozumieniu art. 5 ust. 3, do wysyłania i przyjmowania:

- informacji, o których mowa w art. 4 ust. 2—4,
- wniosków o przekazanie i odpowiedzi, o których mowa w art. 2 ust. 3 i art. 5 ust. 4,
- załączanych dokumentów, o których mowa w art. 6,

— informacji, o których mowa w art. 14 i 15,

— wniosków o udzielenie zgody na tranzyt i odpowiedzi na te wnioski, o których mowa w art. 16.

c. Artykuł 6 ust. 2 lit. a)

Szwajcaria rozumie, że art. 6 ust. 2 lit. a) oznacza, że do uwierzytelnionego odpisu orzeczenia należy dołączyć stwierdzenie jego wykonalności.

d. Artykuł 7 ust. 1

Szwajcaria uznaje, że zgody na przekazanie nie można cofnąć po tym, jak na skutek zgody zainteresowanych państw Federalne Biuro Policji podjęło decyzję o przekazaniu.

e. Artykuł 17 ust. 3

Szwajcaria wymaga, aby do wniosków o przekazanie i załączonych dokumentów dołączano ich tłumaczenia na język francuski, niemiecki lub włoski, jeśli nie zostały one sporządzone w jednym z tych języków.

SZWECJA

Oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym, złożonym w dniu 9 stycznia 1985 r.

Artykuł 3 ust. 4

Rząd szwedzki wskazuje, że wnioski i inne zawiadomienia kieruje i wysyła Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Artykuł 9 ust. 4

Rząd szwedzki oświadcza, że w zakresie, w jakim to go dotyczy, i w sprawach, o których mowa w tym przepisie, może mieć zastosowanie wyłącznie przekształcenie orzeczenia.

Artykuł 17 ust. 3

Rząd szwedzki oświadcza, że wnioski i informacje przekazywane do Szwecji, jeśli nie sporządzono ich w języku duńskim, angielskim, norweskim lub szwedzkim, powinny zostać przetłumaczone na język szwedzki lub angielski.

TURCJA

Oświadczenia zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 3 września 1987 r.

Zgodnie z art. 5 ust. 3 porozumiewanie się dotyczące stosowania niniejszej konwencji następuje drogą dyplomatyczną.

Zgodnie z art. 17 ust. 3 do wniosków o przekazanie i załączonych dokumentów dołącza się tłumaczenia na język turecki.

Koszty przekazania, zgodnie z postanowieniami art. 17 ust. 5, ponosi państwo wykonania albo — zgodnie z właściwymi przepisami prawa tureckiego, jeżeli dojdzie do porozumienia pomiędzy stronami — państwo skazania.

WĘGRY

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Węgier, wręczonym Sekretarzowi Generalnemu w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w dniu 13 lipca 1993 r.

Artykuł 3 ust. 4

Dla celów niniejszej konwencji Węgry uważają, że wyrażenie „obywatele” obejmuje także osoby stale zamieszkałe w państwie wykonania i nie posiadające jego obywatelstwa.

Artykuł 16

Węgry wymagają notyfikowania tranzytu powietrznego osób skazanych. Zgoda na taki tranzyt nie zostanie udzielona, jeżeli osoba przekazywana jest obywatelem węgierskim w rozumieniu oświadczenia złożonego do art. 3 ust. 4.

Artykuł 17 ust. 3

Jeżeli wniosek o przekazanie i załączone dokumenty nie zostały sporządzone w języku węgierskim, angielskim lub francuskim, należy do nich dołączyć tłumaczenie na jeden z tych języków. Jeżeli jednak państwo złożyło oświadczenie do niniejszego artykułu o wymaganiu dołączania do wniosku i załączanych dokumentów tłumaczenia na jego język urzędowy albo na język inny niż angielski lub francuski, Węgry będą wymagać, na zasadzie wzajemności, aby wniosek o przekazanie i załączone dokumenty, pochodzące z takiego państwa, były sporządzone w języku węgierskim albo by dołączono do nich tłumaczenie na język węgierski.

WIELKA BRYTANIA

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Zjednoczonego Królestwa z dnia 30 kwietnia 1985 r., wręczonym Sekretarzowi Generalnemu w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego tego samego dnia.

Artykuł 3 ust. 3

Zjednoczone Królestwo zamierza wyłączyć stosowanie trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), w przypadkach gdy Zjednoczone Królestwo jest państwem wykonania.

Artykuł 3 ust. 4

Dla celów niniejszej konwencji i w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa „obywatel” oznacza obywatela brytyjskiego lub jakąkolwiek osobę, której przekazanie Rząd Zjednoczonego Królestwa uzna za właściwe ze względu na jakiegokolwiek bliskie związki tej osoby ze Zjednoczonym Królestwem; w odniesieniu do terytoriów, na które rozszerzono stosowanie niniejszej konwencji, zgodnie z art. 20 ust. 2, oznacza jakąkolwiek osobę określoną jako obywatel tego terytorium w momencie składania deklaracji terytorialnej.

Artykuł 17 ust. 3

W przypadkach, w których państwo złożyło oświadczenie w trybie niniejszego artykułu, że wymaga dołączenia do wniosków o przekazanie i towarzyszących im dokumentów tłumaczenia na ich język urzędowy albo na język inny niż angielski, na zasadzie wzajemności, Zjednoczone Królestwo wymaga, aby do pochodzących z tego państwa wniosków o przekazanie i towarzyszących im dokumentów dołączano tłumaczenie na język angielski.

Artykuł 20 ust. 2

Zjednoczone Królestwo zastrzega sobie prawo rozszerzenia w terminie późniejszym stosowania niniejszej konwencji na inne terytoria, za których stosunki międzynarodowe odpowiada Rząd Zjednoczonego Królestwa.

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Zjednoczonego Królestwa z dnia 19 sierpnia 1986 r., zarejestrowanym przez Sekretariat Generalny w dniu 22 sierpnia 1986 r.

Zgodnie z art. 20 ust. 2 konwencji niniejszym oświadczam w imieniu Rządu Zjednoczonego Królestwa, że stosowanie powyższej konwencji rozciąga się na Wyspę Man.

Ponadto oświadczam, że zgodnie z art. 3 ust. 4 na potrzeby niniejszej konwencji w stosunku do Wyspy Man „obywatel” oznacza obywatela brytyjskiego lub jakąkolwiek osobę, której przekazanie Rząd Zjednoczonego Królestwa uzna za właściwe ze względu na jakiegokolwiek bliskie związki tej osoby z Wyspą Man.

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Zjednoczonego Królestwa z dnia 21 stycznia 1987 r., zarejestrowanym przez Sekretariat Generalny w dniu 23 stycznia 1987 r.

Zgodnie z art. 20 ust. 2 konwencji niniejszym oświadczam w imieniu Rządu Zjednoczonego Królestwa, że stosowanie powyższej konwencji rozciąga się na Antygę, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, Kajmany, Falklandy, Gibraltar, Montserrat, Pitcairn, Henderson, Wyspy Ducie i Oeno, Wyspę Helenę i zależne oraz na tereny suwerennych baz Akrotiri i Dhekelia na Cyprze.

Ponadto oświadczam, że zgodnie z art. 3 ust. 4 na potrzeby niniejszej konwencji, w stosunku do każdego z terytoriów wymienionych powyżej, „obywatel” oznacza obywatela brytyjskiego albo obywatela brytyjskich terytoriów zależnych ze względu na związek z tym terytorium.

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Zjednoczonego Królestwa z dnia 22 października 1987 r., zarejestrowanym przez Sekretariat Generalny w dniu 23 października 1987 r.

Zgodnie z art. 20 ust. 2 konwencji niniejszym oświadczam w imieniu Rządu Zjednoczonego Królestwa, że stosowanie powyższej konwencji rozciąga się na Hong Kong. Ponadto oświadczam, że zgodnie z art. 3 ust. 4 na potrzeby niniejszej konwencji, w stosunku do Hong Kongu, „obywatel” oznacza obywatela brytyjskiego albo obywatela brytyjskich terytoriów zależnych ze względu na związek z Hong Kongiem, brytyjskiego obywatela zamorskiego albo jakąkolwiek osobę, której przekazanie do Hong Kongu Rząd uzna za właściwe ze względu na jakiegokolwiek bliskie związki tej osoby z Hong Kongiem.

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Zjednoczonego Królestwa z dnia 31 sierpnia 1988 r., zarejestrowanym przez Sekretariat Generalny w dniu 2 września 1988 r.

Zgodnie z art. 20 ust. 2 niniejszym oświadczam w imieniu Rządu Zjednoczonego Królestwa, że stosowanie konwencji o przekazywaniu osób skazanych rozciąga się na Brytyjskie Wyspy Dziewicze.

Ponadto oświadczam, że zgodnie z art. 3 ust. 4 na potrzeby niniejszej konwencji, w stosunku do Brytyjskich Wysp Dziewiczych, „obywatel” oznacza obywatela brytyjskiego albo obywatela brytyjskich terytoriów zależnych, ze względu

na związek z Brytyjskimi Wyspami Dziewiczymi, albo jakąkolwiek osobę, której przekazanie na Brytyjskie Wyspy Dziewicze urzędnik aktualnie sprawujący władzę na Brytyjskich Wyspach Dziewiczych uzna za właściwe ze względu na jakiekolwiek bliskie związki tej osoby z Brytyjskimi Wyspami Dziewiczymi.

WŁOCHY

Oświadczenia zawarte w liście Stałego Przedstawiciela Włoch z dnia 30 czerwca 1989 r., złożonym Sekretarzowi Generalnemu w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego w tym samym dniu.

1. Zgodnie z art. 3 ust. 3 konwencji Republika Włosa wyłącza stosowanie trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) niniejszej konwencji.

2. Zgodnie z art. 3 ust. 4 Republika Włosa uważa, że wyrażenie „obywatel” na potrzeby niniejszej konwencji oznacza także bezpaństwowców zamieszkałych na terytorium państwa włoskiego.

3. Zgodnie z art. 17 ust. 3 Republika Włosa wymaga, aby do wniosków o przekazanie i do załączonych dokumentów dołączano tłumaczenie na język włoski lub na jeden z języków urzędowych Rady Europy.

WYSPY BAHAMA

Oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym w dniu 12 listopada 1991 r.

Zgodnie z art. 3 ust. 3 konwencji Wspólnota Wysp Bahama oświadcza, że w świetle tego artykułu oraz w związku z art. 9 ust. 1 Wspólnota Wysp Bahama wyłącza stosowanie trybu postępowania, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) konwencji, w przypadkach gdy Wspólnota Wysp Bahama jest państwem wykonania.

Ponadto, zgodnie z postanowieniami art. 3 ust. 4 konwencji, Wspólnota Wysp Bahama oświadcza, że wyrażenie „obywatel” (art. 3 ust. 1 lit. a) oznacza osobę posiadającą obywatelstwo Wysp Bahama albo osobę stale zamieszkałą na terytorium Wspólnoty Wysp Bahama.

Ponadto, zgodnie z postanowieniami art. 17 ust. 3, Wspólnota Wysp Bahama oświadcza, że wymaga dołączenia do wniosków o przekazanie i załączonych dokumentów ich tłumaczeń na język angielski.

Wreszcie, zgodnie z postanowieniami art. 5 ust. 2 konwencji, Wspólnota Wysp Bahama oświadcza, że organem centralnym do wysyłania i przyjmowania wniosków jest

The Attorney General
Post Office Box N-3007
Nassau
The Commonwealth of the Bahamas

Wspólnota Wysp Bahama oświadcza ponadto, zgodnie z postanowieniami art. 5 ust. 3, że uznaje prawo każdej ze stron do żądania przekazywania zawiadomień i dokumentów urzędowych dotyczących wniosków oraz odpowiedzi drogą dyplomatyczną.

Oświadczenie zawarte w liście ambasadora Wysp Bahama w Wielkiej Brytanii, datowane dnia 25 marca 1992 r., zarejestrowane przez Sekretariat Generalny w dniu 1 kwietnia 1992 r.

Zgodnie z art. 3 ust. 3 konwencji Rząd Wspólnoty Wysp Bahama niniejszym zmienia oświadczenie zgłoszone w czasie składania dokumentu przystąpienia, które dotyczyło definicji wyrażenia „obywatel” (art. 3 ust. 1 lit. a). Rząd Wspólnoty Wysp Bahama oświadcza obecnie, że wyrażenie „obywatel” (art. 3 ust. 1 lit. a) oznacza obywatela Wysp Bahama albo posiadacza zaświadczenia stałego zamieszkania, wydanego zgodnie z ustawą imigracyjną, który jest małżonkiem obywatela Wysp Bahama.

3. Uwzględniając rekomendacje Komitetu Ministrów Rady Europy dla państw członkowskich, został opracowany następujący tekst polski standardowej informacji w sprawie praktycznego stosowania tej konwencji.

Standardowa informacja dotycząca konwencji o przekazywaniu osób skazanych

Konwencja o przekazywaniu osób skazanych umożliwia, pod pewnymi warunkami, osobom skazanym na karę pozbawienia wolności w państwie nie będącym ich państwem ojczystym, przekazanie ich w celu odbycia kary do tego państwa. Poniżej przedstawione zostały pokrótce te warunki. Niniejsza informacja nie jest wyczerpującym opisem konwencji. Jeżeli więc życzy sobie Pan/Pani ustalić, jakie są możliwości przekazania Pana /Pani do odbycia kary w Polsce, proszę zwrócić się do administracji więziennej w państwie, w którym Pan/Pani przebywa, albo do polskiego Ministerstwa Sprawiedliwości w celu uzyskania dalszych informacji (na przykład tekstu konwencji) oraz rozważenia możliwości przekazania. Można także zwrócić się o informację do najbliższej polskiej placówki konsularnej.

Kto musi wyrazić zgodę na przekazanie?

Przekazanie wymaga:

- zgody samego zainteresowanego, a jeżeli to konieczne – także jego przedstawiciela prawnego,
- zgody państwa, w którym został skazany,
- zgody państwa, do którego ma być przekazany (to jest zgody właściwego organu w Polsce).

Kto może skorzystać z przekazania do Polski?

Można ubiegać się o przekazanie, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- jest Pan/Pani uważany/a za obywatela/kę Polski,
- wydany wyrok jest prawomocny,
- do wykonania kary pozostało, w zasadzie, nie mniej niż sześć miesięcy, jednak w wyjątkowych przypadkach okres ten może być krótszy, oraz
- jeżeli przestępstwo, za które został/a Pan/Pani skazany/a, stanowi przestępstwo także zgodnie z prawem polskim.

Jaki wyrok będzie podlegał wykonaniu po przekazaniu?

Wydany wyrok będzie musiał zostać przekształcony przez właściwy sąd polski. Nie jest zatem możliwe dokładne określenie przed przekazaniem rodzaju i wymiaru kary podlegającej odbyciu w Polsce, jako że wyrok skazujący musi zostać przekształcony w orzeczeniu sądu, które zapadłoby, gdyby popełniono przestępstwo w Polsce. Otrzyma Pan/Pani jednak

pewne informacje, dotyczące charakteru i wymiaru kary tak przekształconej w Polsce, w celu podjęcia decyzji, czy ubiegać się o przekazanie. Zgodnie jednak z konwencją kara tak przekształcona nie może być ani dłuższa, ani surowsza niż ta orzeczona w państwie skazania, a także nie będą miały zastosowania dolne granice wymiaru kary przewidziane przez ustawę polską za dane przestępstwo. Okres kary odbytej za granicą zostanie w pełni zaliczony na poczet tak orzeczonej kary.

Po przekazaniu kara i jej wykonanie będą podlegać przepisom prawa polskiego.

Ściganie za inne przestępstwa

Zwracamy uwagę, że po przekazaniu polskie organy ścigania mają prawo do prowadzenia postępowania, a sądy — do skazania za przestępstwo inne niż to, którego dotyczy wyrok już obecnie wykonywany.

Prawo łaski, amnestia, złagodzenie kary

Przekazanie nie stoi na przeszkodzie skorzystaniu z prawa łaski, amnestii lub innego złagodzenia kary zarówno w państwie skazania, jak i w Polsce.

Nadzwyczajne środki odwoławcze

Jeżeli po przekazaniu pojawią się nowe okoliczności, które zdaniem Pana/Pani stanowiąby podstawę do wniesienia nadzwyczajnego środka odwoławczego od orzeczenia wydanego w państwie skazania, wyłącznie to państwo będzie właściwe do rozpoznania takiego wniosku.

Zakończenie wykonywania kary

Jeżeli z jakichkolwiek powodów orzeczenie wydane w państwie skazania przestaje być wykonalne, zostanie

Pan/Pani zwolniony z odbywania kary przez organy polskie, jak tylko otrzymają o tym informację. Podobnie, jeżeli zgodnie z prawem polskim orzeczenie wykonywane w Polsce przestanie być wykonalne, państwo skazania nie będzie mogło żądać jego wykonania, gdy Pan/Pani do tego państwa powróci.

Kilka informacji o postępowaniu

Swój zamiar przekazania może Pan/Pani zgłosić zarówno organom państwa skazania, jak i organom polskim (bezpośrednio Ministerstwu Sprawiedliwości lub polskiej placówce konsularnej).

Jeżeli organy państwa skazania są gotowe rozważyć Pana/Pani przekazanie, prześlą organom polskim informację o Panu/Pani, o faktach, które doprowadziły do skazania, a także o charakterze i wymiarze orzeczonej kary. Jeżeli organy polskie będą gotowe do rozważenia przekazania, odpowiedzą przesyłając informację albo informację o możliwym złagodzeniu kary, warunkowym przedterminowym zwolnieniu itp. w Polsce.

Jeżeli oba państwa zgodzą się wyrazić zgodę na przekazanie, po otrzymaniu i rozważeniu wszystkich informacji udzielonych przez organy polskie, zwrócimy się do Pana/Pani o wyrażenie zgody na przekazanie w trybie niniejszej konwencji.

4. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami powyższej konwencji, można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *R. Mroziwicz*

281

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 maja 1995 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia jednoosobowych spółek Skarbu Państwa w celu wniesienia ich akcji lub udziałów do narodowych funduszy inwestycyjnych.

Na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 1993 r. o narodowych funduszach inwestycyjnych i ich prywatyzacji (Dz. U. Nr 44, poz. 202 i z 1994 r. Nr 84, poz. 385) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1993 r. w sprawie określenia jednoosobowych spółek Skarbu Państwa w celu wniesienia ich

akcji lub udziałów do narodowych funduszy inwestycyjnych (Dz. U. Nr 78, poz. 368 i z 1994 r. Nr 113, poz. 549) skreśla się pozycje oznaczone lp. 16, 25, 50, 61, 100, 139, 141, 148 i 156.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Oleksy*

282

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 maja 1995 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia jednoosobowych spółek Skarbu Państwa oraz przedsiębiorstw państwowych, które zostaną przekształcone w spółki w celu wniesienia ich akcji lub udziałów do narodowych funduszy inwestycyjnych.

Na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 1993 r. o narodowych funduszach inwestycyjnych i ich prywatyzacji (Dz. U. Nr 44, poz. 202 i z 1994 r. Nr 84, poz. 385) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 września 1993 r. w sprawie określenia jednoosobowych spółek Skarbu Państwa oraz przedsiębiorstw państwowych, które zostaną przekształcone w spółki w celu

wniesienia ich akcji lub udziałów do narodowych funduszy inwestycyjnych (Dz. U. Nr 89, poz. 412 i z 1994 r. Nr 113, poz. 549), skreśla się pozycje oznaczone lp. 2, 4, 15, 28, 75, 92, 95, 114, 116, 139, 143, 150, 158 i 161.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Oleksy*